

fra den Adgang, de ellers have til, saaledes som det kongelige Teater — som jeg paaviste ved Eksempler — har gjort, at fordele Beløbet skønsmæssigt, efter som de forskellige Arter af Publikum kunne taale det bedst, at afrunde det paa en hensigtsmæssig Maade, og paa den anden Side kommer man mange Gange til at regne med kedelige brudte Beløb. Jeg tror, at det her foreslaaede er lempeligere, men har man afgørende Forkærlighed for Stempelformen, er jeg villig til at medvirke til, at vi søge Formen ændret paa den Maade.

Jeg skal til Slut sige, at det forekommer mig meget urimeligt at behøjde Regeringen, at den er fremkommen med disse Forslag. Regeringen ved, at den er nødt til at kræve meget af Befolkningen, og den kræver allerede ved disse Skattelove meget. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) fremhævede stærkt, at det var Skatter og Afgifter, der særlig ramte Bybefolkningen. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret deri. Man kan vel nok sige, at denne Afgift rammer Bybefolkningen haardere end Landbefolkningen, skønt denne sidste er kommen stærkt ind paa at besøge Teatret i nærmeste Købstad, enten der nu er et fast Teater eller omrejsende Selskaber. Det er netop en af de Klager, jeg har hørt stærkest gentagen fra Provisordirektørernes Side, at det er rent galt med disse Skattelove, ikke blot med Billets-katten, men med Jernbanetaksterne, for de ramme deres Publikum paa det allerføleligste, da de gøre det saa meget dyrere at komme ind og se Teaterforestillingerne. Det tyder paa, hvad enhver, der kender til Forholdene, ogsaa ved, at det er en meget betydelig Del af Provinsteatrenes Publikum, der er Landboere.

Hvad Stempeloven angaar, har Synspunktet ganske vist været til en vis Grad at udjævne Misforholdet mellem Omsætningsskatterne paa fast og rørlig Ejendom og at lægge væsentlig mere paa den sidste. Men jeg maa dog sige, at der endnu ikke er tilvejebragt fuldstændig Lighed. Jeg har ment det nødvendigt, da vi skulde have saa stort et Beløb ind, at ogsaa Omsætningen af fast Ejendom til en vis Grad kom med. Derfor ville De se, at de faste Ejendommens Omsætning er belastet med yderligere 1 pro mille, og de ere visse- lig endnu, hvis man vil gøre en skønsmæssig Beregning derover, ramte nok saa haardt som den bevægelige Formues Omsætning. Ganske vist er der tilvejebragt noget mere Lighed gennem de betydelige

Forhøjelser paa Checks, Veksler, Aktier, Lotterisedler o. lign., men det kan dog paa ingen Maade siges, at man særlig kaster sig over Byerne.

Endelig er der Jernbanetaksterne, som jeg ellers ikke her skal tale om. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar man enkelte Steder har sagt, at det skulde være en Forhøjelse, der særlig ramte Byerne, nej, den vil i endnu stærkere Grad efter min Mening ramme Landet. Paa en Tid, hvor det for at faa Skatterne til at fordele sig nogenlunde ligeligt, saa de ere til at bære — det er en gammel skattepolitisk Regel —, er nødvendigt at belaste mange forskellige Samfundsklasser og Erhverv, ja, saa at sige at paalægge Skat over hele Linien, har man ikke Ret til at sige, at vi, fordi vi paalægge en Billetskat, ere Fjender af Teatre og Musik og scenisk Underholdning. Man har lige saa lidt Ret til at sige det som til at sige, at vi ere Fjender af Sommerrejser, af Forretningsrejser, af Flæsketransport eller Kreaturtransport, fordi vi forhøje Jernbanetaksterne. Det ene er fuldkommen lige saa urimeligt som det andet. Det er en Afgift, der, hvis den ikke skal virke absolut hemmende og besværende paa Omsætningen af dette eller hint, maa fordeles nogenlunde ligeligt og komme til at ramme overalt, og sandelig ikke mindst ude paa Landet.

Hvorledes ere nu disse Skattelove blevne modtagne? Ja, det maa indrømmes, at de ikke have haft nogen god Presse her i København, og de have vist heller ikke faaet nogen god Modtagelse ved de københavnske Middagsselskaber, men jeg har været glad ved at se, at udenfor København, navnlig hvis man tager den store, udbredte og indflydelsesrige Presse, som er Organ for Venstre, ere disse Love blevne modtagne med saa godt som enstemmig Tilslutning. Denne Tilslutning skyldes naturligvis ikke, at man var henrykt for, at man skulde give mere for at køre til Købstaden og for at faa sine Varer transporterede eller sine Værdier omsatte, men fordi man har været i Besiddelse af saa megen Samfundsfølelse, saa megen Forstaaelse af, hvad Situationen kræver her i Landet, at man har indset Nødvendigheden af, at alle yde deres, og naar alle skulle yde deres, kan det heller ikke gaa ens egen Dør forbi; saa kan det ikke nytte noget at sige som Kræmmeren i Oehlenschlägers Aladdin: „Spar bare mig og min lille Hassan med de skæve Ben“. Det kan ikke nytte noget. Lille